

— Папагалчо е глупакъ! Ти си глупакъ! Папагалътъ нищо не отговаряше, — само си бърбеше тихо:

— Глупакъ! Ахъ, глупакъ! — и криеше глава подъ крилото си.

Оставяха папагала на мира и той заспиваше.

Той никога не сънуваше. Само, преди да заспи на обръча, спомняше си това, което нѣкога е било: безкрайно море, гореща страна, мили пухести папагалчета, весели французки деца. А после, като си спомнѣше, колко отдавна и далечно е било всичко това, бърбеше си старикътъ на себе си и шепнѣше:

— Глупакъ! Ахъ, глупакъ!

Единственото нѣщо, което обичаше, бѣше котарака.

Котаракътъ Марко бѣше старъ, сивъ и дебелъ. Мустацитъ му бѣха дълги, бѣли, и странитъ му бѣха бѣли, а изъ подъ муцуната му се подаваха два бѣли косъма — това бѣше брадата му. Котаракътъ обичаше спокойствието, стола при печката и топло млѣко.

Котаракътъ бѣше старъ — и папагалътъ бѣше старъ: за това Коко обичаше котарака.

Но най-много го обичаше за това, че котаракътъ бѣше мълчаливъ, напразно не дрънкаше, навѣтръ не бърбеше.

Дохождаше котаракътъ до клетката на папагала, сѣдаше на малкото столче и тихо предѣше:

— Мъръ, мъръ, мърръ.

Тогавя Коко се хващаше за самата решетка на клетката и отговаряше на котарака:

— Mercі.

Това по папагалски значеше: здравей!